

Албания, на България и на цялото Приморие отъ Адриатическия заливъ дори до великата рѣка Дунавъ, поръча да се направи украсата на този алтарь“ и пр. (Anno domini millesimo trecentesimo decimo nono mensis Junii Secunde Indictionis. Urosius rex Rassie et Dioclie, Albanie, Bulgarie et totius maritime de Gulfo Adriatico a mari usque ad flumen Danubii magni, presens opus altaris . . . fieri fecit . . . В. Макушевъ, Итальянскіе архивы. Приложение къ XIX-му тому Записокъ Имп. Ак. Наукъ № 4, Спб. 1871, стр. 13).

1326 г.

№ 34.

Петричъ, Струмица.

Византийскія историкъ Никифоръ Григора миналъ въ 1326 г. прѣзъ р. Струма край Петричъ за Струмица и Скопје, като членъ на пратеничеството, което отивало въ сръбския дворъ. Населението между Струма и гр. Струмица той посочва за българско или, както Григора нарича българитѣ, мизийско. Ето частъ отъ думитѣ на изтънчения грѣкъ, попадналъ нощно врѣме въ планинитѣ, срѣдъ българи, въ клисурата Петричъ-Струмица :

„Азъ прѣмълчавамъ всичко, което се случи съ насъ до Струма . . . И като бѣхме обзети отъ страхъ, ето че прѣдъ насъ се изпрѣчиха ненадѣйно изъ тамкашнитѣ скали и пропасти нѣколцина мжже, облѣчени въ черни вълнени дрехи и кожуси, които се приготвятъ при потрѣба отъ животни. Тѣ бѣха като сжщински демонски видѣния . . . Изпърво нашитѣ хора се ужасиха прѣмно. И можеше ли другояче? Ние се намирахме въ чужди мѣста и между хора, които не знаеха нашия езикъ. Повечето отъ тукашнитѣ стари жители сж отъ ония българи, които живѣятъ въ съседство съ насъ; тѣ иматъ нрави смѣсени съ нравитѣ на нашитѣ едноплеменници. Но когато по-сетнѣ тѣ ни поздравиха на своя езикъ добродушно и засмѣно, ние се ободрихме и успокоихме, и нищо хайдушко не съзрѣхме въ тѣхъ . . . Цѣлия слѣденъ день ми нахмемъ по пжтъ и стигнахме до една малка крѣпость, така да се изразя, задоблачна, съградена на една височина, наричана отъ туземцитѣ Струмица“ (Καὶ τὰ μὲν ἄχρι Στρυμόνος συμπληρωθέντα ἡμῖν ἔω Οὐκοῦν ἀλλ’ ἐν τοῦτοις ὄντων ἡμῶν ἐξαίφνης